

EL LLIBRE DE LA SETMANA

Les memòries d'Antoni Bassas

PERFIL

ANTONI BASSAS (BARCELONA, 1961) VA GUANYAR EL PREMI JOSEP PLA AQUEST GENER AMB 'BON DIA, SÓN LES VUIT!', CRÒNICA DELS CATORZE ANYS QUE VA ESTAR AL CAPD'AVANT DEL PROGRAMA 'EL MATÍ DE CATALUNYA RÀDIO'

PERE ANTONI PONS

Entre el 1995 i el 2008 Antoni Bassas va dirigir i presentar *El matí de Catalunya Ràdio*. Entre els èxits que va aconseguir hi ha el d'haver fidelitzat i fet créixer l'audiència del programa, el d'haver donat joc a tota una colla de periodistes de vàlua que després han volat pel seu compte i el d'haver-se fet un lloc en la intimitat de milers d'oients que sentien que Bassas i el seu equip eren una part important de la seva vida. Si a això hi afegim que, quan ets al capdavant del programa matinal de la ràdio pública del país, vius situacions complicades, insòlites i excitants, tractes personatges rellevants i d'envergadura i coneixes i pateixes de primera mà les fangoses bambolines del poder, queda clar que unes memòries sobre l'experiència són prometedores.

A *Bon dia, són les vuit!*, guardonat amb el premi Josep Pla 2018, els que van ser oients d'*El matí de Catalunya*

Ràdio hi trobaran més o menys tot el que poden esperar. Veuran desfilant alguns dels col·laboradors més populars del programa (Raimon Panikkar, Emili Teixidor, Carles Capdevila...); recordaran alguns programes especials (com el que es va emetre des dels "infames" calabossos de Via Laietana, amb convidats que temps enrere hi havien passat com a detinguts i torturats); entendran quina visió té Bassas de l'ofici ("És impossible agradar a tothom, però és possible tenir el respecte general si pots justificar totes les teves decisions d'antena pel mateix criteri: amb raons estrictament professionals"); descobriran fins a quin punt tot havia de funcionar al mil·límetre perquè el programa rutllés; reviuran entrevistes exigents (als presidents Pujol, Maragall i Montilla, cadascun amb les seves dèries); seran assaltats de nou pel neguit de dies dramàtics (l'11-M o qualsevol amb un atemptat del comando Barcelona d'ETA)...

BON DIA, SÓN LES VUIT!
ANTONI BASSAS
DESTINO
400 PÀG. / 20,50 €

la primera, veiem un Aznar esforçadament conciliador; en la segona, veiem un arrogant a punt de deixar anar la bèstia que porta dins.

En certa manera, Bassas organitza els materials d'aquestes memòries com qui condueix un programa de ràdio: fa passar convidats i els dona la paraula, de tant en tant estructura el text per seccions - ara parla del gènere de la tertúlia, ara del de l'entrevista, ara del Barça... -, reconeix mestratges - Puyal - o lliga els temes a vegades pels continguts i a vegades pel to i el ritme. També aprofita per reivindicar coses que s'estima i que considera essencials: tot el món de la ràdio i del periodisme, esclar, però concretament de la ràdio i la televisió públiques catalanes, sempre amenaçats - des de "la crosta" de Joan Ferran fins al 155 - perquè fan país i alhora són la prova de l'existència del país. Immers en l'actualitat, Bassas no pot evitar fer servir les memòries per explicar els orígens de l'actual situació política catalana, que es remunta a aquells anys, els quals ja anaven plens de catalanofòbia diària, de trens de rodalies avariats i de menyspreu estatal envers els vots i la voluntat de molts catalans.

Com és de suposar, unes memòries fetes amb materials tan diversos tenen passatges de més o menys interès en funció dels gustos i preferències de cada lector. Personalment, em semblen excel·lents el capítol dedicat als anys de corresponsal per a TV3 als EUA i els passatges en què l'autor mostra els aspectes més personals - la mescla diària de son i frenesí, la incertesa de no saber com l'afectarà un canvi polític - de qui, al llarg de tretze anys, va viure una vida "tan exigent, exposada, intensa, privilegiada i divertida com metòdica, repetitiva, disciplinada, ingrata i esgotadora". ♦♦

AL LLIBRE, BASSAS REIVINDICA EL MÓN DE LA RÀDIO PÚBLICA CATALANA I, PER EXTENSÍO, TAMBÉ EL DE LA TELEVISIÓ, SEMPRE AMENAÇADES PERQUÈ FAN PAÍS

PERE TORDERA

Anecdotalari sucós, ric i variat

L'anecdotalari amb què Bassas amaneix el relat és sucós d'una manera rica i variada: hi ha anècdotes emocionants, tristes, tendres, grotesques, vibrants, sorprenents... Conscient que unes memòries no es poden limitar a ser un enfilall d'anècdotes, salva el parany donant un to i un ritme narratiu a la història, usant una prosa que és periodística en el sentit més eficientment anglosaxó de la paraula - cada frase vehicula informació - i fent que les anècdotes siguin més que simples curiositats, que funcionin com la síntesi d'un fet general o l'explicació del caràcter d'un personatge. El relat de les dues entrevistes que va fer a Aznar, una al principi i l'altra al final de la primera legislatura, la clava. En

Tractat d'aracnologia comparada

JOAN GARÍ

Confessaré, d'entrada, que soc un pessim lector de novel·la negra. Ja sé que Èdip va matar Laios i es va casar amb Io-casta, però quan arriba l'hora de comprovar si efectivament es tractava de son pare i de sa mare jo ja hi he perdut l'interès. Obviament, però, no crec que el lector de l'ARA estiga massa excitat amb la idea d'assabentar-se detalladament de les meues opinions sobre la literatura de gènere. Als lectors anònims el que els interessarà, en tot cas, és saber si el llibre en qüestió és bo o no. I la resposta és afirmativa: *Quan surt la reclusa* és una narració notable, que no decebrà els aficionats a

la sèrie negra en general ni els fans de Fred Vargas en particular.

No deixa de ser significatiu que, a la contraportada d'aquesta novel·la, els editors s'hagen vist impel·lits a explicar que "Fred Vargas ignora les fronteres que sovint s'han volgut interposar entre la novel·la negra i la literària". En realitat, hauríem de tendir a pensar que, independentment del motle genèric triat, un llibre ha d'aguantar-se pel seu propi pes. I aquest ho fa. La narració és àgil i ben construïda i els diàlegs de bona llei. Un exemple: "És el meu veí, el vell Lucio. Sempre està plantat allà al ves-

pre, assegut sota el faig, amb una cervesa. Que Déu el preservi de les aranyes. Quan era petit, va perdre un braç durant la guerra d'Espanya. Però una aranya l'havia picat en aquell braç, i ell repeteix incansablement que el seu braç va marxar abans que acabés de gratar-se la picada. Que, per aquell fet, encara li cou. En va treure un principi que, en la meua opinió, s'aplica a totes les situacions de l'existència: no s'ha de deixar mai abandonada una picada, sempre cal gratar-la fins a la fi, fins a fer-se sang, o corres el risc que et piqui tota la vida".

QUAN SURT LA RECLUSA
FRED VARGAS
AMSTERDAM / MAEVA
TRADUCCIÓ D'ANNA TORCAL I SALVADOR COMPANYY
392 PÀG. / 21,95 €

La metàfora que Vargas fa servir d'enjòlit al relat és la reclusa, una aranya "tímida i solitària" que no mata amb la seua picada. No obstant això, tres persones hi han mort al sud de França en poc temps mentre el comissari Adamsberg, "home d'intel·ligència melancòlica i erràtica", investiga l'assassinat de la Laure Carvin. Laure venia roba per a nens en una botiga de luxe del districte 15 i havia mort en un 4x4 entre les 22.10 i les 22.15 hores. El principal sospitós era el seu marit, un tipus ric que "havia fet carrera".

I bé, ja tenim ací els principals elements per a una bona història *noire*. Els amants del gènere (i potser també els aracnòlegs) no s'hi veuran decebuts. No és el meu cas, però tampoc té més importància. ♦♦